

Çiçekli Dünyamız

İnsanın güzellik algısı, doğuştan getirdiği bir idrak biçimidir. Hissiyât olarak kendini gösteren, insanın iç dünyasında tebellür eden, dilde tam olarak ifade edilemeyen ve bizi kendine çeken bir algı biçimi. Bu durumu gerek tabiatta gerek tabiattan esinlenmiş insan ürünü unsurlarda görebiliriz. Tabiattaki güzellik unsurlarının başında sanırım çiçekler gelir. Muhtelif desenleri ve renkleriyle hayatımızın her aşamasında önümüze çıkan çiçekler.

Çiçeklerin hemen her biri düşünce tarihinde belli bir sembolik anlam kazanmıştır. Kimi sevgi ve sevincin, kimi hüznün ve kederin temsili olmuş. Arife çiçeğinden Srebrenitsa çiçeğine kadar nice hatıra ve hadiseye temsil olarak görülmüş, nice anı ve duyguya motif olmuş çiçekler. Nice kavram, muhtelif renk ve şekildeki çiçeklerle ifade edilmeye çalışılmış ve böylece adeta bir 'çiçek dili' inşa edilmiştir.

Gün gelmiş çocuklarımıza isim olmuş çiçekler. Sanat açısından dantelaları, elbiseleri, halı ve kilimleri, cam vazoları, vitrayları, mimari yapıları, duvar rölyeflerini, resim kağıtlarını, porselenleri, çinileri süslemiş, ebru ve tezhip, şukûfe ve cilt sanatlarında güzellik unsuru olarak başrol oynamıştır. Dünya ölçeğinde türküler ve şarkılar, çiçeksiz yapamaz. Madem ki, nağmeli sesler gerçekte bir duygu ve düşüncenin tezahürüdür, şu halde nağmelere çiçeklerin eşlik etmesinden daha tabi ne olabilir ?

Mezar taşları ve mezarlıklar çiçeksiz olur mu ? Orayı sanki bir gül bahçesi olarak görmek isteyen insanoğlu, sevdiklerini gül bahçesine emanet etmek istemiş ve mezarlıkları çiçeklerle bezemiştir. Cennetin en yüce nimetinin, (güzelliğin kaynağı olan) Allah'ın Cemâli'ni temâşâ olduğu ifade edilir. Yazı unsurları da çiçeklerden nasibini almıştır. Hüsn-i hat denilen güzel yazılarda, özel ve özenle hazırlanmış kitapların kenarlıklarında, cilt sanatında kendini gösteren çiçekler, kitabelerin vazgeçilmez unsurları olagelmıştır. Bugün çiçekler artık estetik unsur olmanın ötesinde meslek ve geçim kaynağına da dönüşmüş haldedir. Çiçeklerin tıp açısından önemi ise ayrı bir bahistir. Bence geçmişteki çiçeklere dair birikimi yeniden gün yüzüne çıkarmanın ve çiçeklerle dünyamızı donatmanın vaktidir.

Prof.Dr.Ahmet ÇAPKU

N'ola tâcım gibi başımda götürsem dâim,
Kadem-i pâkini ol Hazret-i Şâh-ı Rusûl'ün.
Gül-i gülzâr-ı nübüvvet o kadem sâhibidir,
Bahtiyâ durma yüzün sür kademine o Gül'ün.

Sultan I. Ahmet

Ne Gülmen Gülmektir

Ey aşk eri aç gözünü, yer yüzüne eyle nazar.
Gör bu latif çiçekleri, bezenüben geldi geçer.

Bunlar böyle bezenüben, Dost'tan yana uzanuben,
Bir sor Ahi sen bunlara, kancerudur azm-i sefer.

Her bir çiçek bin naz ile, öğer Hakk'ı nazar ile,
Bu kuşlar hoş avaz ile, ol Padişahı zikir eder.

Öğer anın kadirliğın, her bir işe hazırlığın,
İlle ömrü kasırlığın, anıcağız benzi solar.

Rengi döner gündən güne, toprağa dökülür gene,
İbretdürür anlayana, bu ibreti arif duyar.

Ne bilmegün bilmekdürür, ne gülmegün gülmekdürür,
Son menzilin ölmekdürür, duymadınsa aşktan eser.

Ger bu sırrı duyaydın, ya bu gamı yiyeydin,
Yerinde eriyeydin, gideydi senden bu kar-ü bar.

Bildik gelen geçer imiş, bildik konan göçer imiş,
Aşk şarabın içer imiş, bu manadan her kim duyar.

Yunus bu sözleri ko gil, kendüzünden elin yu gil,
Senden ne gele bir de gil, çün Hakk'tan gelir hayr ü şer.

Yunus Emre

Rindlerin Ölümü

Hafız'ın kabri olan bahçede bir gül varmış,
Yeniden her gün açarmış kanayan rengiyle.
Gece bülbül ağaran vakte kadar ağlarmış,
Eski Şiraz'ı hayal ettiren ahengiyle.

Ölüm asûde bahar ülkesidir bir rinde,
Gönlü her yerde buhurdan gibi yıllarca tüter.
Ve serin serviler altında kalan kabrinde,
Her seher bir gül açar, her gece bir bülbül öter.

Yahya Kemal Beyatlı

Sordum Sarı Çiçeğe

Sordum sarı çiçeğe,
Annen baban var mıdır ?
Çiçek eydür derviş baba,
Annem babam topraktır.

Sordum sarı çiçeğe,
Evlat kardeş var mıdır ?
Çiçek eydür derviş baba,
Evlat, kardeş yapaktır.

Sordum sarı çiçeğe,
Sizde ölüm var mıdır ?
Çiçek eydür derviş baba,
Ölümsüz yer var mıdır ?

Yunus Emre

Kim bize taş atar ise, güller nisâr olsun âna.
Çerâğıma kast edenin, Hakk yandırısın çerâğını.

Yûnus Emre

[N. Ahmet Özalp, *Bilgelikler Divanı*, İstanbul 2012,
Zeytinburnu Belediyesi Kültür Yay., sf. 103]

Seyrimde bir şehre vardım,
Gördüm sarayı güldür gül.
Sultanının tâcı tahtı,
Bağı duvarı güldür gül.

Gül alırlar, gül satarlar,
Gülden terazi tutarlar,
Gülü gül ile tartarlar,
Çarşı pazarı güldür gül.

Ümmi Sinan

Çiçek Senfonisi*

Çiçeklerin akşamlarını
Akşamların çiçekleri
Aydınlatır.

Biri alır bir güneşi
Öbürüne yıldız sunar,
Biri öbürünü yağmurlandırır.

Biri bağlar-bahçeler içinde nazlı,
Biri kendi kendini doğurur bayırlarda,
Biri kayalıkları ayaklandırır.

Pencereden bakar biri,
Biri el sürdürmez kimseye,
Biri kendini ağaçlandırır.

Biri vazolandırır kendini salonlarda,
Biri kurur bir kitabın içinde,
Biri de kafes arkasında saksılandırır.

Çiçekler bir şölen yaşamda,
Renklerin en büyük orkestrası.
Dursuz-duraksız çalar her insanda
Sevinci, aldanıyı, ölümü ve yası.

Özdemir Asaf

* <https://www.antoloji.com/cicek-senfonisi-siiri/> [Erişim: 25.12.2020]

Bahar gelsin Őu dađlara gideyim,
Belki derdimize are bir iek.
Toplayıp devŐirip harman edeyim,
Açılan yarımı sara bir iek.

Kara taŐta ala geyik sesi var,
O geyiğin ıssız taŐta nesi var,
Kavalın bir acı inlemesi var,
Çobanı dŐŐürmŐŐ zara bir iek.

AŐık YaŐar Reyhani

Yâr için ađyâre minnet ettiđim aybeyleme;
Bađbân bir gül için bin hâre hizmetkâr olur.
Fuzûlî

Erişti nev-bahâr eyyâmı, açıldı gül ü gülşen.
Çırağan vakti geldi, lâlezârın dîdesi rûşen.
Çemenler döndü rûy-i yâre, reng ü lâle ve gülden,
Çırağan vakti geldi, lâlezârın dîdesi rûşen.

Açıldı, dilberin ruhsârı gibi lâleler, güller,
Yakıştı zülf-i hûbân-veş zemîne saçlı sünbüller,
Nevâsâz olmada bin şevk ile âşufte bülbüller,
Çırağan vakti geldi, lâlezârın dîdesi rûşen.
Nedîm

Jâlelerden takınur tâcını gevher lâle,
Şâh olupdur çemen iklimine benzer lâle.

Saltanat bârgehin kurdu yine fasl-ı bahâr,
Taht-ı Cemşîd çemen tâc-ı sikender lâle.

Erguvanlar tutuşup hirmen-i gül yanmağ için,
Gülistan mülküne âteş kodu yer yer lâle.

Jâle nakdin kadehe koydu çemen bezminde,
Cem' idüp saklamadı gonca gibi zer lâle.

Ziyet-i gülşen-i ikbâle yeter ey Bâkî,
Çehre-i baht-ı şehenşâh-ı muzaffer lâle.

Bâkî

Gene bahar oldu açıldı güller,
Figana başladı gene bülbüller.
Başka bir hal olup açtı sümbüller,
Aşıkların del'olduğu zamandır.

Gene geldi türlü baharlar bağlar,
Bülbül figan edip kamuyu dağlar,
Türlü çiçeklerle bezenmiş dağlar,
Ulu dağlar yol olduğu zamandır.
Karacaoğlan